

Dood voor de wereld

Thomas Boston

— uitgave van: —

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 22

1. Denken aan Christus	John Charles Ryle
2. Grijp naar het eeuwige leven	Thomas Guthrie
3. Verdriet om de zonde	Thomas M'Crie
4. Ontmoedigd, bemoedigd	Richard Sibbes
5. Vruchtbaar lijden	Charles Haddon Spurgeon

Jaargang 22 – nummer 6 – Mei 2020

Toelichting foto omslag

Hebt u ooit een medewerker van een incassobureau op een begraafplaats rond zien lopen om mensen aan te kondigen dat iemand nog geld van de begravenen eiste? Wij vinden het helemaal vanzelfsprekend dat dit niet gebeurt. Stel je voor. Toch is het met de christen anders: hij is al gestorven voor de wereld, en leeft in en door Christus. Maar nog steeds doet de wereld een beroep op hem. En dit beroep voelt hij vaak maar al te goed. Het leven hier op aarde is daarom voor ieder die Christus in geloof volgen wil, een voortdurende oefening in dit gestorven-zijn voor de wereld. Een voortdurende oefening in gericht zijn op de wereld die komt.

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: Those that are in Christ are dead to the world.

Bron: The Whole Works of the Late Reverend Thomas Boston, Vol. 3, Aberdeen: 1848

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel.

De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Dood voor de wereld

Want gij zijt gestorven.

Kolossenzen 3:3a

Bovenstaande woorden vormen de reden voor de vermaning die in de voorafgaande verzen geklonken heeft. Dat is de vermaning om de dingen te bedenken die boven zijn, niet die op de aarde zijn (Kol. 3:1-2). We moeten ons hart niet zetten op de dingen hier op aarde en die aardse zaken op geen enkele manier beschouwen als bron van ons geluk. 'Want wij zijn gestorven', en doden hebben in hun graf alle wereldse zorgen van zich afgelegd. Ze hebben met deze wereld niets meer te maken. Eenieder die in Christus is, is gestorven, ja zelfs met Hem begraven en weer opgewekt (zie Kol. 2:12 en 3:1). In de tekst gaat het alleen om deze mensen.

Nu een vraag: in welk opzicht zijn gelovigen dan gestorven?

Er is een natuurlijke dood, waarbij de ziel van het lichaam wordt gescheiden, maar hierover heeft de apostel het niet. Ook is er een morele dood, waarbij de ziel bepaalde eigenschappen kwijtraakt die haar tot bepaald gedrag aanzetten. Met het verdwijnen van die eigenschappen komt er ook een eind aan het bijbehorende gedrag. Een mens kan dan net zomin dat gedrag handhaven als een dode zich nog kan bewegen en handelen.

Van de menselijke moraal zijn er twee: de ene in Adam en de andere in Christus. Van Adam stammen wij van nature af; van Christus in geestelijke zin. Die twee zijn als het ware de stammen waaruit alle mensen als takken groeien. Deze takken leiden een leven dat hoort bij de stam waaraan ze vastzitten. In die eerste stam (Adam) leven alle mensen van nature, in de laatste (Christus) leven alle gelovigen. Wie in Christus zijn, worden van de natuurlijke stam afgesneden; in dat opzicht zijn ze er dood voor. Tegelijk zijn ze in Christus ingeënt, zodat ze leven voor Hem.

De dood waarover de apostel het heeft, is het afsterven van de ziel van die natuurlijke stam. Daarbij valt de verbinding tussen die stam en de mens weg, net zoals bij een natuurlijke dood de verbinding tussen de ziel en het lichaam wegvalt. Het is een viervoudige dood:

Gestorven voor de wet

Gelovigen zijn gestorven voor de wet als onderdeel van het werkverbond. Dat is de leer van de Schriften. Paulus zegt: 'Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus opdat gij zoudt worden van een Ander, namelijk van Hem, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden' (Rom. 7:4). Het is ook de leer van onze geloofsbelijdenis.¹ Omdat de wet hoort bij een verbond, hebben gelovigen er net zomin nog mee te maken als een gestorven vrouw met haar vroegere echtgenoot. Door Zijn dood heeft Christus de verbintenis aan dat verbond voor de Zijnen immers tenietgedaan. De stenen waarop die wet stond geschreven, heeft Hij als het ware helemaal verpulverd. Ondertussen geeft Hij diezelfde wet wel aan de gelovigen als zijnde de wil van hun nieuwe Bruidegom.

Gestorven voor zichzelf

Gelovigen zijn in de tweede plaats gestorven voor zichzelf. 'Want niemand van ons leeft [voor] zichzelf', zegt Paulus (Rom. 14:7). Gelovigen leven voor Hem Die hen heeft liefgehad en voor hen is gestorven. 'Want het leven is mij Christus', zegt Paulus verder (Fil. 1:21). Alle mensen zijn van nature verbonden aan die oude stam en het werkverbond is het verbond dat hun leven bepaalt. Hun eigen ik is het uitgangspunt en doel van hun handelen. Wanneer iemand tot Christus komt, sterft hij voor dat eerste verbond, voor het oude grondbeginsel van zijn handelen. Luister maar eens wat het nieuwe trouwverbond is: 'En ik zeide tot haar: Gij zult mij vele dagen blijven zitten (gij zult niet hoereren, noch aan een *andere* man geworden), en ik ook ten opzichte van u' (Hos. 3:3). Een van de eerste lessen op de leerschool van Christus is zelfverloochening, waardoor iemand sterft aan zijn eigen, morele en godsdienstige ik.

¹ Boston verwijst hier naar de Belijdenis van Westminster, hoofdstuk 19, artikel 6.

Gestorven voor de zonde

'Wij, die aan de zonde gestorven zijn', zo zegt Paulus, 'hoe zullen wij nog in haar leven?' (Rom. 6:2) De heerschappij of regerende macht van de zonde in hun leven is gebroken. 'Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade' (vs. 14). Niet langer verkiezen ze in zonden te leven. 'Een ieder, die uit God geboren is, die doet de zonde niet' (1 Joh. 3:9). De vaste greep waarmee de zonde hun hart en verlangens vasthield, is verslapt en de zonde drukt op hen als een last die hun ziel vermoeit.

Gestorven voor de wereld

Ook zijn gelovigen gestorven voor de wereld. 'Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus; door Wie de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld' (Gal. 6:14). Voordat deze gelovigen tot Christus kwamen, zochten ze hun geluk in de wereld. Altijd zochten ze daar naar rust en vreugde voor hun hart. Hun genegenheden waren dood voor God en voor de zaken van een andere wereld, maar springlevend voor de dingen van het leven hier en nu. Nu is dat echter volledig omgedraaid: nu zijn ze dood voor dezelfde wereld waar ze voorheen zoveel waarde aan hechtten.

1. Wie in Christus zijn, zijn gestorven voor de wereld

De dood waarover het in onze tekst gaat, omvat al die genoemde zaken, maar vooral gaat het om het laatstgenoemde. Het uitgangspunt voor deze preek is dan ook het volgende: wie in Christus zijn, zijn gestorven voor de wereld. Ik zal eerst laten zien in welk opzicht ze gestorven zijn voor de wereld. Daarna wil ik het hebben over de manier waarop dit sterven voor de wereld tot stand komt.

In welk opzicht zijn zij gestorven voor de wereld?

Ze zijn in Jezus Christus, hun Hoofd, gestorven voor de wereld. Vandaar dat over hen gezegd wordt dat ze met Hem zijn begraven in de doop. Een tijdje leefde Hij in deze wereld, die Hij uiteindelijk door

Zijn sterven verliet. Hij keerde er niet meer terug om er zoals voorheen verder te leven. Hij stierf als Vertegenwoordiger van al de Zijnen; Hij verrees uit de dood en voer op naar de hemel. De Zijnen zijn ook met Hem opgestaan, zoals in vers 1 van dit hoofdstuk staat en ook blijkt uit Efeze 2:6: zij zijn 'mede opgewekt', en 'mede gezet in de hemel in Christus Jezus.' Daarom zal een gelovige die naar zichzelf kijkt als zijnde in Christus, vaststellen dat hij gestorven is voor de wereld, ongeacht wat hij in zichzelf is. Zo niet, dan verloochent hij zijn vereniging met Christus. Of hij denkt dat de leden geen deel hebben aan deze dood, hoewel hun Hoofd gestorven is voor de wereld.

Ten tweede zijn gelovigen ook in zichzelf gestorven voor de wereld, op grond van de dood van Christus. Daarom staat er van hen dat zij 'één plant geworden zijn in de gelijkmaking van Zijn dood' (Rom. 6:5). Door de kracht van Zijn dood is hun hang naar het aardse verzwakt. Zoals Christus is gekruisigd door de wereld, zo zijn zij door Christus' kruisdood eveneens gekruisigd voor de wereld. Ze zijn gestorven voor die wereld door het sacrament van de doop (zie Kol. 2:12). Dat sacrament wijst erop dat ze voor de wereld gestorven zijn, maar tegelijk dwingt en verplicht het hen ertoe om hoe langer hoe meer te sterven voor de wereld. Hun sterven voor de wereld is nog niet voltooid, maar wel begonnen (zie Gal. 6:14). Zij krijgen een andere geest dan de geest der wereld en het stervensproces zal beslist voltooid worden. In vergelijking met wereldse mensen en met zichzelf vóór hun vernieuwde staat zijn ze voor de wereld gestorven.

Hoe komt dit sterven voor de wereld tot stand?

Op het moment dat de Heere gaat werken in een mens, is die mens nog in leven en leeft hij voor de wereld. Zijn hart en liefde gaan ernaar uit. Hij heeft de wereld lief, leeft daarvoor en verlangt ernaar, meer dan naar wat ook. Voortdurend roept hij: 'Wie zal ons het goede doen zien?' (Ps. 4:7). Zijn hele leven speelt zich af in de wereld. Als de wereld hem vriendelijk toelacht, voelt hij zich goed, maar als de wereld fronst, is hij terneergeslagen. Hij weet niet beter en hij verlangt niets beters. In de wereld zoekt hij voldoening en elders kan hij die niet vinden.

Vervolgens laat God alles van deze wereld voor die mens verdorren. Hij wendt zich tot de bronnen in de wereld, maar zie, ze zijn opgedroogd. De in stukken gestoten bornputten bevatten geen water meer. Het bed zal te kort zijn om zich erop uit te strekken; en de deken te smal om zich erin te wikkelen (naar Jes. 28:20). Deze teleurstellingen maken hem diepbedroefd en de genadige God zegent ze als de beginselen van zijn sterven voor de wereld. Hij is strijdlustig als een zieke, probeert angstvallig zijn leven te behouden, maar tevergeefs. Zo begeerde de verloren zoon 'zijn buik te vullen met de draf, die de zwijnen aten; en niemand gaf hem die' (Luk. 15:16).

Ten slotte strekt de Heere Zijn hand naar hem uit en door de kracht van Zijn genade legt Hij hem aan de borst van Zijn eigen verzoening. In de gelijkenis van de verloren zoon in Lukas 15 wordt dit allemaal geïllustreerd, in de verzen 17-24. De Heere ontdekt hem aan de ene kant doeltreffend aan de ijdelheid van de wereld, waardoor de mens zegt dat er geen hoop meer is. Aan de andere kant ontdekt Hij hem aan Zijn eigen volkomenheid, en zo brengt Hij de ziel voorgoed tot Christus. 'Zo is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een schat, in de akker verborgen, die een mens gevonden hebbende, verborg die, en van blijdschap erover, gaat hij heen en verkoopt al wat hij heeft, en koopt die akker' (Matth. 13:44). Zo sterft iemand voor de wereld. Door Gods genade sterft de liefde van een mens tot de aardse dingen en verliest het hart zijn stevige greep daarop. In plaats daarvan zet hij zijn hart op God en op de dingen die boven zijn.

2. Toepassing

A. Toetssteen

Hebben we ons hart gezet op God en de dingen die boven zijn? Dit kan ons tot toetssteen dienen om te weten of we in Christus zijn of niet. Bent u gestorven voor de wereld? Dat is de lakmoesproef in onze tekst en deze geldt voor ons allemaal. Het spreekt voor zich dat we geen twee heren kunnen dienen. 'Hebt de wereld niet lief, noch

hetgeen in de wereld is; zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem' (1 Joh. 2:15). Als wij leven voor Christus, zijn we dood voor de wereld, maar als we leven voor de wereld, zijn we dood voor Christus.

Welke kenmerken vertoont iemand die gestorven is voor de wereld? Voordat ik deze vraag beantwoord, wil ik vier andere zaken bespreken.

Het gestorven zijn voor de wereld is hier op aarde op zijn best nog onvolmaakt. Dat blijft zo tot de dood komt en de ziel van het lichaam wordt gescheiden. Daarom spoort de apostel de gelovigen in vers 5 nog verder aan, hoewel hij in de tekst zegt dat ze al gestorven zijn. Hij spoort hen aan om hun leden die op de aarde zijn – namelijk hoererij, onreinheid en dergelijke – te doden. In de wedergeboren mens is zowel vlees als geest aanwezig. Al is het vlees stervende, het kent nog steeds zijn begeerten. Het sterven voor de wereld wordt dan ook vergeleken met gekruisigd worden, waarbij sprake is van een langzame dood (zie Gal. 6:15).

Het stervensproces is niet gemakkelijk. Sterven is hoe dan ook moeilijk. Een doodsbet is onaangenaam, al zou het van ons zijn. De kruisdood is dan een van de wreedste manieren om te sterven. Hoe moeilijk het is, wordt in Psalm 131 vers 2 geïllustreerd met het voorbeeld van een kind dat de borst moet ontwennen.²

Onze genadige God weet ook wel dat het er zo met ons voor staat. Daarom, als een mens gericht is op Hem en niet op de wereld, beschouwt Hij dat om Christus' wil toch alsof die mens voor de wereld sterft. Zo is God, ook al zorgen de verdorven overblijfselen in de mens ervoor dat hij nog weleens de andere kant uitgaat. De weloverwogen keuzes die de mens maakt, zijn ernstige voornemens en de inspanningen die hij doet om dood te zijn voor de wereld beschouwt God als een sterven aan de wereld. Ook ziet Hij de begeerte van de Geest om bevrijd te worden uit deze wereld (zie Rom. 7:24-26; 2 Kor. 7:10-11 en Gal 5:17).

² In de Statenvertaling is gekozen voor een andere interpretatie van Psalm 131:2.

De kenmerken van deze dood zijn in mindere of meerdere mate bij iemand aanwezig, overeenkomstig de mate waarin hij gestorven is voor de wereld. Soms heeft een vrome ziel op een moment van overwinning de maan zodanig onder zijn voeten,³ dat de wereld voor hem niets meer is dan een hoopje stof. In Galaten 6:14 staat dat 'de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld.' Op andere momenten kan de vijand opdoemen en hem onderuithalen, zoals hij bij Petrus deed in het huis van de hogepriester. De vromen bevinden zich voortdurend in staat van oorlog met deze vijand, waarbij ze soms een gevecht verliezen en soms winnen. Toch zullen ze zeker als overwinnaar uit de strijd komen. 'Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld overwint, *namelijk* ons geloof' (1 Joh. 5:4).

Nu ik deze vier zaken heb genoemd, zal ik de gestelde vraag beantwoorden: welke kenmerken vertoont iemand die gestorven is voor de wereld?

Berusting

Iemand die gestorven is voor de wereld, heeft zich overgegeven aan God. Hij vertrouwt zich toe aan de beschikking van de Goddelijke voorzienigheid. 'Zo iemand achter Mij wil komen', zei Jezus, 'die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op en volge Mij' (Matth. 16:24). De heiligen zeggen: 'Hij verkiest voor ons onze erfenis' (Ps. 47:4). Zodra een mens gestorven is, kunnen zijn naasten met hem doen wat ze willen. Hij verzet zich niet, of ze hem nu op een verheven plaats zetten of hem neerleggen op een zo laag mogelijke plaats. Zo ligt hij die voor de wereld gestorven is aan de voeten van de Heere. Hij stemt in met David: 'Zie, hier ben ik, Hij doe mij zoals het in Zijn ogen goed is' (2 Sam. 15:26). Als het kromme in hun levenslot niet recht gemaakt kan worden, leggen ze zich daarbij neer. Als hun lot niet gelijkvormig is aan hun wil, streven ze ernaar hun wil te vormen naar hun lot. Ze doen hun best tevreden te zijn met de omstandigheden waarin ze verkeren (naar Fil. 4:11).

³ N.a.v. Openbaring 12:1; zie kanttekeningen.

Heilige onverschilligheid

De pleziertjes en geneugten van de wereld doen hem niet veel; hij verliest zijn hart er niet aan, maar bedient zich ervan met een heilige onverschilligheid, volgens de vermaning in 1 Korinthe 7:29-31. Zoals de honden in Egypte het water uit de Nijl behoedzaam oplikken uit vrees voor krokodillen, zo proeft een godvrezend mens van de vreugde van de wereld. Als een dood mens voor een haard wordt neergelegd, wordt dat lichaam heus wel een beetje warm. Die warmte is echter al gauw weer verdwenen, omdat ze niet ver doordringt. Als een levend persoon bij de haard ligt, trekt de warmte wél door hem heen en zal hij langer warm blijven. Zo loopt een werelds mens warm voor de aardse geneugten en laten die een blijvender indruk op hem achter dan bij godvrezende mensen.

De aardse zorgen en moeiten raken hem niet al te erg; ze doen hem minder pijn dan ander verdriet. Hij weent 'als niet wenende' (1 Kor. 7:30). Een snee in een afgestorven lichaamsdeel is goed te verdragen, maar snijden in een gezonde plek veroorzaakt vreselijke pijn. Door Gods genade is het onmogelijk dat de vreugde en het verdriet van deze wereld net zoveel uitwerking hebben op de heiligen als op andere mensen. Hoe meer de pijn van een aards kruis iemand steekt, hoe sterker de liefde voor de wereld nog blijkt te zijn. Als iemand overmatig verlangt naar iets in deze wereld, is zijn liefde daarvoor te groot.

Een andere wereld

Zijn hart gaat uit naar de betere dingen van een andere wereld, ook al wordt hij omringd door het goede van deze wereld. Hoewel zijn leven misschien zachtjes voortkabbelt en hij op rozen zit, vindt hij daarin niet zijn voldoening. In zijn hart weet hij: dit is niet mijn rust. Hij zegt het met Hanna: 'Mijn hart springt van vreugde op in de HEERE' (1 Sam. 2:1) en met David: 'De HEERE leeft, en geloofd zij mijn Rotssteen' (Ps. 18:47). Al wordt het lichaam van een dode afgelegd, zijn ziel is naar een andere wereld gegaan en houdt zich met andere zaken bezig. Zij die gestorven zijn voor de wereld, kunnen van het goede van de wereld houden, als van een vriend. Ze zijn er echter

niet mee getrouwd, als met een echtgenoot. Ze kunnen het goede gebruiken als een steun, maar er niet op bouwen als op een fundament. Christus Zelf is hun Rots.

Standvastig

Als al het goede van deze wereld verdwijnt, blijft hij staan, want dat was niet het fundament van zijn bestaan. Dus als alle goeds in deze wereld hem is ontnomen, zal hij alsnog met Habakuk zeggen: 'Zo zal ik nochtans in de HEERE van vreugde opspringen, ik zal mij verheugen in de God mijns heils' (Hab. 3:18). Een dode kan van al zijn kleding worden ontdaan en men kan zijn lichaam totaal verminken. Hij zal er zelf niets van merken, want hij is heengegaan naar een andere wereld. Zo nemen de heiligen de beroving van hun goederen met blijdschap aan, in de wetenschap dat ze in zichzelf 'een beter en blijvend goed in de hemelen' hebben (Hebr. 10:34). Ach, wat is het treurig gesteld met die mens wiens welstand toe- of afneemt met de aardse geneugten. Hij moet op een houtje bijten, komt om van de honger of is verzadigd naargelang de volheid van de borsten van deze wereld. Als we naar behoren gestorven zouden zijn voor de wereld, zouden dit soort dingen ons ten deel vallen of juist afgenomen worden zonder dat onze gemoedstoestand erdoor verandert.

B. Aansporing

Laat u ertoe aansporen gestorven te zijn voor de wereld, zodat u ervan getuigt een oprecht christen te zijn. Sterven voor de wereld moet een christen voortdurend oefenen. Dat sterven is een van de belangrijkste bezigheden van ons leven.

De genoegens van de wereld

IJver ervoor om te sterven voor de genoegens van deze wereld. 'Die blijde zijn, als niet blijde zijnde; en die kopen, als niet bezittende' (1 Kor. 7:30). Leer zowel met als zonder die zaken tevreden te zijn. Stort u er niet zó op, dat u niet bereid bent te komen zodra God u roept. Ons geluk bestaat niet in het aardse, maar in God. Misschien acht God het nodig om ons geoorloofde verlangen naar het genieten van

aardse zaken niet te vervullen en onze drank met gal te vermengen. Al zouden we ons brood nooit met vreugde eten, laten we bereid zijn afstand te doen van wat God ons in Zijn wijsheid wil onthouden.

Het lijden van de wereld

IJver er ook voor om te sterven voor het lijden in deze wereld. Wij moeten weten hoe we ons behoren te gedragen in armoede en overvloed. Paulus wist dit en was zodanig gestorven voor de vreselijkste dingen die hem in deze wereld konden overkomen, dat hij 'op geen ding' achtte (Hand. 20:24). Als de wereld voordeel op ons behaalt, vanwege de slechte behandeling die we er moeten ondergaan, is dat te wijten aan onze nog levende genegenheid voor de wereld. Als we die konden doden, zouden we als een afgekoeld kooltje zijn. De duivel en de wereld kunnen er dan nog wel tegenaan blazen, maar ons nooit meer laten ontbranden. Met een levend geloof in God en een levendig besef van de ijdelheid van deze wereld met al wat zij bezit, hetzij goed of kwaad, zouden we wel door het vuur van de wereld gaan, maar niet verbranden.

Streef er echter in het bijzonder naar om dood te zijn voor de volgende zaken:

Familie

IJver ervoor gestorven te zijn voor uw familie in deze wereld. Jezus zegt: 'Indien iemand tot Mij komt en niet haat zijn vader, en moeder, en vrouw, en kinderen, en broeders, en zusters, ja, ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn' (Luk. 14:26). Natuurlijk moeten we hen liefhebben als onszelf, maar niet als onze God. Daarom moeten we bereid zijn van hen te scheiden, evenals van de vreugde die we aan hen beleven, als God ons in Zijn voorzienigheid daartoe oproept. De stam van Levi kreeg om die reden een eervolle vermelding: hij sloeg in de zaak van God geen acht op hen (zie Deut. 33:9).

In deze wereld vinden we veel vreugde in onze geliefden, maar het is nodig dat we ook voor hen gestorven zijn. De zonde en ellende zijn immers via die deur in de wereld gekomen. En nu de zonde zich als een gif verspreid heeft, is het ook niet verwonderlijk dat datgene

waarin iemand zijn grootste vreugde zocht, hem het grootste kruis bezorgt, zoals een luipaard die tevoorschijn komt van de aangename Libanon. 'Vader' en 'moeder' zijn vriendelijk klinkende namen, maar eigenlijk blijken ze vaak zo wreed als een struisvogel in het wild. Man en vrouw zijn geschapen om tot één vlees te zijn, om elkaar te helpen, maar zijn vaak 'verrotting in de beenderen'. De zonen van iemands jeugd zijn als pijlen, maar vaak worden die pijlen omgedraaid en door het hart geschoten van hen voor wiens handen ze waren gemaakt. Dochters zijn als hoekstenen, maar deze stenen vallen vaak op het hoofd van de bouwers om ze te verpletteren. Het is daarom uiterst noodzakelijk dat we gestorven zijn voor onze familie.

Geld en goed

IJver ervoor gestorven te zijn voor alle materiële zaken van deze wereld. Sommigen hebben een rijkdom die beslag legt op hun hart en hen van Christus scheidt. Dat was het geval met de rijke jongeling uit Markus 10:22. Niemand kan immers twee heren dienen. Anderen hebben geen rijkdom, maar worden juist daardoor in beslag genomen, zodat ze voortdurend roepen: 'Wie zal ons het goede doen zien?' De eersten worden door hun vermogen verstikt; de laatsten sterven aan een gebroken hart omdat de rijkdom hun grijpende handen ontvlucht. Maar datgene waar ze allemaal zo dol op zijn, is toch niets anders dan een hoop 'dik slijk' (Hab. 2:6)?⁴ Het zijn allemaal mooie en schone nietigheden, 'hetgeen het zijne niet is'. En toch strijdt groot en klein hierom. Zodra iemand het heeft bemachtigd, vult het misschien wel zijn hand, maar nooit zijn hart. En als iemand het heeft verkregen en weer is kwijtgeraakt, wordt zijn hart 'met vele smarten doorstoken' (1 Tim. 6:10). O, wees daar dan toch dood voor! Sta erboven, of u nu bezitter of bezitloze bent. Wees als de reiziger: of hij nu goed of slecht weer treft, hij moet verder.

Eer en roem

IJver ervoor gestorven te zijn voor erkenning en waardering in deze wereld. Hoewel die op zichzelf genomen een zegen kunnen zijn, zijn

⁴ Zie ook kanttekeningen.

ze vaak een grote afgod die tussen God en mens in staat. Voor velen is het een opgaan, blinken en verzinken. Eer is als een kostbare zalf, maar vaak laat God er een dode vlieg in vallen. Het trotse verlangen van het hart móet erover beschikken, hij kan niet zonder. Maar wat is een mens ellendig als zijn welbevinden afhangt van de eer van mensen, die hem op zichzelf genomen niet beter of slechter kan maken. Zijn welzijn hangt af van iets wat door een venijnige uitval al beschadigd kan raken. Zulke eer is als kaf dat opwaait en neervalt, net hoe de wind door de wereld waait. Wees er daarom dood voor. Dan kunt u het goedsmoeds ondergaan als God uw naam en reputatie gebruikt ter bevordering van Zijn eigen eer. Als Hij u zou doen neerliggen 'tussen twee rijen van stenen' (Ps. 68:14)⁵, zou u er stilletjes ineenkruipen en liggen wachten tot Hij u er weer vandaan zou halen, zo gehoorzaam als Christus Zelf en als Zijn apostelen. Wees bereid om voor de wereld een dwaas te zijn, opdat u wijs zult worden.

Gerieflijkheid en vrijheid

IJver ervoor om te sterven voor uw eigen gerieflijkheid en vrijheid. Paulus was bereid 'niet alleen gebonden te worden, maar ook te sterven in Jeruzalem voor de Naam van de Heere Jezus' (Hand. 21:13). Het vlees kiest altijd liever voor gemak: 'Heere, wees U genadig!' (Matth. 16:22). Zodra buiten de moeilijkheden komen, steekt vanbinnen de storm op, aangewakkerd door het nog levende verlangen naar comfort. Deze wereld is een tranendal vol ellende. Als we wijs willen zijn, moeten we leren stil te liggen in het bed dat God in Zijn voorzienigheid voor ons opmaakt, ook al ligt er misschien een doorn van ongemak in. 'Het kromme kan niet recht gemaakt worden; en hetgeen ontbreekt, kan niet geteld worden' (Pred. 1:15). Dit is niet het land van onze rust. Wie maakt zich er druk om dat de zee voortdurend in beweging is, dat de winden over de aarde waaien, dat de zon weer achter de wolken verdwijnt en dat de regen neerkomt? We weten dat het in de lagere regionen niet anders is. Daarom moeten we de moeilijkheden in deze wereld geduldig ondergaan. Tegelijk prijzen we ons gelukkig als we in de wereld hierna de rust voor onze ziel kunnen verwerven.

⁵ Zie ook kanttekeningen bij dit vers.

Eigen wil

We moeten er ook voor ijveren te sterven voor onze eigen wil aangaande deze wereld. Onze ziel moet als een gespeend kind zijn (Ps. 131:2). Uw begeerte moet uitgaan naar uw geestelijke Echtgenoot. Hij zal uw verlangens wel of niet vervullen, al naargelang goed is in Zijn ogen. Zeg het met David mee: 'Hij doe mij, zoals het in Zijn ogen goed is' (2 Sam. 15:26). Zolang onze eigen wil niet ondergeschikt is aan Gods wil, is hij zondig en opstandig. Dan vormt onze wil de bron van al onze ellende aangaande de dingen in dit leven. Op de dag dat iemand Christus aanneemt, geeft hij zijn eigen wil op en onderwerpt hij zich aan Gods wil. Vanaf dat moment zegt hij: 'Uw wil geschiede.' Sterven aan onze eigen wil houdt veelal in dat we onze wil voortdurend en steeds opnieuw onderwerpen aan de Zijne. Dan biedt onze wil geen weerstand aan die van de Heere, net zo min als was weerstand biedt aan een zegel.

Het aardse leven

Ten slotte moet u ervoor ijveren te sterven voor uw leven in deze wereld (zie Luk. 14:26). Uw lichaam behoort de Heere toe, om Hem te dienen, maar ook als een offerande, indien Hem dat behaagt. Alleen martelaren komen in de hemel; zij die lichamelijke en zij die geestelijke martelingen ondergaan. Misschien heeft de Heere uw gezondheid, uw kracht, een been of een ander lichaamsdeel of zelfs uw bloed nodig. Wees daarom als dood voor uw lichaam, opdat het geheel tot Zijn dienst staat. Wat stelt het leven van een mens op aarde tenslotte voor? Het bestaat uit een reeks tegenslagen. Velen raken het snel moe en verlangen ervan bevrijd te worden. Een overmatige liefde voor het leven is gevaarlijk in deze wereld met al haar verleidingen.

3. Motieven

A. Ijdelheid van deze wereld

Let toch eens op de ijdelheid van de wereld en al wat zij bevat, zoals in Prediker 1 en 2 staat geschreven. De wereld is slechts één brok ijdelheid, die geen vurige liefde waard is. Degenen die er het meest dood voor zijn, zijn de gelukkigste mensen. Alle dingen onder de

zon hebben een gebrek; je kunt er niet op bouwen zonder bedrogen uit te komen. Ze lijken veelbelovend, maar de uitkomst valt tegen. Ze zien er van een afstand mooi uit, maar hoe meer vertrouwen iemand erop gesteld heeft, hoe pijnlijker de teleurstelling is. Ze kunnen niet verzadigen. Kunt u uw handen vullen met de wind? Kunt u dromen en schaduwen vastgrijpen? Net zo min kunt u uw hart verzadigen met de wereld. Lees Jesaja 55:2 maar.

De dingen onder de zon en onze ziel passen niet bij elkaar. De ziel is geestelijk, maar alles onder de zon is vleeselijk, aards. De ziel is onsterfelijk, al het andere vergankelijk. Daarom kan uw hart zich er net zomin mee in leven houden als vissen kunnen leven op het droge. Daarnaast bieden die zaken geen zekerheid. Niets hier is zo zeker als onbetrouwbaarheid en veranderlijkheid. Alle aardse zaken kunnen ons in dit leven ontnomen worden. 'Want het zal zich gewis vleugels maken gelijk een arend, die naar de hemel vliegt' (Spr. 23:5).

De wereld is als een wiel waarin de spaak die nu boven is, al snel weer helemaal beneden zit: Job werd binnen één dag van een rijk man zo arm dat zijn naam tot een spreekwoord gemaakt werd. Misschien hebt u fijne familieleden. Die kunnen u onverhoeds ontvalen, of de relatie kan bekoelen. De meest vlekkeloze reputatie kan sneuvelen door de tong van één kwaadspreker. Ja, ons hele leven hangt aan elkaar van onzekerheden. Uiteindelijk zal de dood ons die zonder twijfel ontnemen, maar wanneer, dat weten we niet. We nemen niets mee dan een doods-kist en een doodskleed, en zelfs daar zijn we niet zeker van. Sommige lichamen hebben slechts gediend om een sloot te dempen, of ze werden een maaltijd voor de vissen in de zee. Laten we daarom zo wijs zijn om niet vast te zitten aan de dingen waarvan we onvermijdelijk afstand moeten doen.

B. Ontspanning

Als u gestorven bent voor de wereld, kunt u veel meer ontspannen omgaan met alle veranderingen waarmee u in deze wereld te maken krijgt. Wie dood is voor de wereld, kan niet ellendig zijn, wat hem ook overkomt. Hij hecht niet veel waarde aan de goedkeuring van de

wereld, en ook aan de afkeuring ervan schenkt hij nauwelijks aandacht. Zelfs het zwaarste kruis zou licht zijn zonder het extra gewicht dat we erop leggen als we nog leven voor de wereld. Dat we vaak niet zo ontspannen ons kruis dragen, komt doordat we zo verknocht zijn aan bepaalde aardse zaken. We zijn buitengewoon blij met onze wonderboom, en we zijn uitermate treurig of humeurig als die verdord is (zie Jona 4). Als u graag onder alle omstandigheden ontspannen wilt blijven, streef er dan naar om gestorven te zijn voor de wereld.

C. De ware gedaante van deze wereld

Zie toch eens wat deze wereld werkelijk is. Een juiste kijk daarop spoort ons misschien aan om ervoor te sterven. Mensen worden bedrogen door schone schijn. Zagen ze de ware gedaante van de wereld maar eens!

De wereld is het lokaas van de duivel, waarmee hij mensen in scholen met de stroom meesleurt naar de zee van Gods toorn. Ze jagen naar het aas en als ze toehappen, zitten ze vast aan de haak. Dertig zilverstukken werden Judas' ondergang. Demas werd afvallig omwille van de tegenwoordige wereld. Het genot en plezier van deze wereld zitten in de twee hoorns, waarmee velen verwond en vaak ook gedood worden. De duivel heeft de tweede Adam ermee aangevallen (zie Matth. 4:9), want met dat middel had hij ook onze eerste ouders voor zich gewonnen.

Ook is de wereld het deel van de goddeloze (zie Ps. 17:14). Het overgrote deel van de wereld wordt uitgedeeld aan hen die niet kunnen verwachten deel te krijgen aan de heerlijkheid die nog geopenbaard zal worden. De rijke man in de hel werd daar op een trieste manier aan herinnerd: 'Kind, gedenk, dat gij uw goed hebt ontvangen in uw leven' (Luk. 16:25). Ach, hoe kan men nu zoveel houden van iets wat God zó veracht, dat Hij het ten deel geeft aan degenen die Hij haat?

Daarnaast is de wereld voor godvrezende mensen een valstrik, waarin hun voeten maar al te snel vast komen te zitten. Terwijl zij hier op aarde wandelen, bevinden zij zich als het ware in het hol

van de leeuw. Vaak worden ze opgeschrikt, verwond en haast in stukken gescheurd, met vele pijlen doorstoken. Hoe vaak komt er geen mist opzetten die hun middagzon verbergt? Daarom verlangen ze er regelmatig naar om buiten bereik te zijn van de wereld met haar goed- en afkeuring. Als u het hen vraagt, behalen ze een geweldige zege wanneer ze de wereld overwinnen. 'De gedaante van deze wereld gaat voorbij' (1 Kor. 7:31). Deze opzichtige leegheid zal maar een korte tijd bestaan. Ze trekt de aandacht van dwaze mensen, maar zal spoedig verdwijnen. Het schouwspel van ijdelheid wordt afgebroken. Deze bekoorlijke wereld zal uiteindelijk aan de vlammen worden prijsgegeven (zie 2 Petr. 3:7). De zoetheit van die giftige beker zal binnenkort op zijn, maar zij die er het hart op zetten, zullen voor eeuwig de bittere droesem blijven smaken.

D. Het nut van gestorven zijn voor de wereld

Overdenk eens wat het u oplevert als u gestorven bent voor de wereld. Uw ziel zal erdoor leven. U zult erdoor bekwaam worden om God te vertegenwoordigen en mensen van dienst te zijn. Let maar eens op degenen die door alle eeuwen heen tijdens hun leven God het meest van dienst zijn geweest, door Zijn eer, Zijn zaak en Zijn belangen onder de mensen te vertegenwoordigen. U zult ontdekken dat zij allemaal gestorven waren voor de wereld. Mozes heeft geacht 'de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom te zijn, dan de schatten in Egypte; want hij zag op de vergelding des loons' (Hebr. 11:26). Paulus zegt: 'Het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus, door Wie de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld' (Gal. 6:14).

De wereld is een groot obstakel waar vele goede mensen zo in vastzitten, dat ze heel rusteloos worden. Vaak worden ze er depressief van. Daarom worden we vermaand: 'Laat ons afleggen alle last, en de zonde, die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is, ziende op de overste Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus' (Hebr. 12:1-2).

Gestorven zijn voor de wereld maakt u ook bekwaam om voor God te lijden, aldus Handelingen 20:24. Wie voor de wereld gestorven is, bevindt zich in de juiste staat om het kruis van Christus op te nemen en Hem te volgen, hoe zwaar dat kruis ook is. Dan bent u veilig in een tijd van beproevingen. Maar als uw hart vastzit aan deze wereld, kunnen uw geloof en geweten gemakkelijk schipbreuk lijden.

Als u dood bent voor de wereld, bent u bekwaam tot gemeenschap met God, zoals verwoord is in Psalm 4:7-9. Deze aarde staat tussen ons en de Zon der gerechtigheid in en verduistert het licht van Gods aanschijn voor ons. Maar als ze uit ons hart zou verdwijnen en onze genegenheid ervoor zou bekoelen, dan zou de lucht boven ons opklaren. Net zoals het manna uit de hemel neerviel toen de meegebrachte voorraad uit Egypte op was. Gods volk genoot vaak de zoete gemeenschap met Hem bij het uitoefenen van hun godsdienstige plichten en in tijden van vervolging, want toen waren ze in hoge mate gestorven voor de wereld. Sinds zij echter weer meer voor de wereld zijn gaan leven, zijn ze meer en meer gestorven voor God.

Wie gestorven is voor de wereld, is bekwaam voor de hemel. 'Wie is zij, die daar opklimt uit de woestijn, en liefelijk leunt op haar Liefste?' (Hoogl. 8:5). Zo iemand heeft zijn hart in de hemel en ook zijn schatten, waardoor de hemel zijn thuis is. Wanneer de dood komt, valt hij als een rijpe vrucht uit de boom. Als iemands hart echter nog steeds de wereld niet ontwend is, zoals een kind de borst van zijn moeder, is hij nog niet gereed om te sterven en een andere wereld te betreden.

4. Raadgevingen

Bid, en zie op naar de Heere voor het licht van Zijn Geest, om u te ontdekken aan de ijdelheid van de wereld. Alleen zo kunt u tot uw nut 'een einde zien in alle volmaaktheid' (Ps. 119:96). Als mensen eens goed nadenken over deze wereld en hun eigen ervaringen daarin meenemen, zullen ze hoe dan ook tot de conclusie komen dat de wereld ijdel is. Helaas kan dat er niet voor zorgen dat hun hart ervoor sterft, net zomin als een geschilderd vuur iemands

boeien kan verbranden. Het licht van de Geest is echter het licht des levens, krachtig en doeltreffend, waardoor iemand de wereld onder zijn voeten krijgt. Johannes de Doper zei: 'Jezus zal u met de Heilige Geest en met vuur dopen' (zie Matth. 3:11).

Geloof, en leef uw geloof uit. 'Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning die de wereld overwint, namelijk ons geloof' (1 Joh. 5:4). Aanvaard dan Christus Die in het Evangelie wordt aangeboden; neem Hem in Wie al de volheid woont (Kol. 1:19) aan als uw alles. Het hart dat naar Christus uitgaat, zal de ijdele wereld opgeven. Wie door het geloof Christus ontdekt, sterft voor de wereld (Matth. 13:45-46). Een mensenhart is leeg en moet worden vervuld met iets van buitenaf. Er is geen andere manier om een hart los te trekken van deze wereld, dan door het te zetten op Christus, het betere Deel.

Sla geen acht op de wereld. Houd uw ogen niet gericht op de dingen die zichtbaar zijn (2 Kor. 4:18). Blijf niet stilstaan bij de ideeën van deze wereld, maar wend uw ogen af van haar bedrieglijke aanlokkelikheden. Daarvoor moet u om genade smeken: 'Wend mijn ogen af, dat zij geen ijdelheid zien; maak mij levend door Uw wegen' (Ps. 119:37). De eerste zonde begon met kijken. Als de mens in die weg zijn volmaakte onschuld kwijtraakte, wat is het voor een verdorven hart dan moeilijk om niet door de verleidingen in vuur en vlam te raken als hij de wereld het hof maakt.

Zie veel op die andere wereld, waar de heerlijkheid woont. Zie op de onzichtbare en eeuwige dingen. Hoe meer u aan die wereld denkt en aan de zaligheid die daar is, hoe meer u deze op waarde zult schatten. En hoe meer u ze op waarde schat, hoe meer u de huidige wereld zult geringschatten. Wie zijn wandel in de hemel heeft, is gestorven voor deze wereld. Vanaf de sterren ziet deze aarde er maar nietig uit.

Ten slotte moet u vaak mediteren over het lijden van Christus en dat door het geloof op uzelf betrekken (Gal. 6:14). Overdenk hoe de wereld met Christus is omgegaan, hoe Hij arm werd opdat wij rijk

zouden zijn. Denk eraan hoe Hij ter dood is gebracht. En bedenk dan dat dit alles voor u is geweest. Dan is de verdienste van Zijn kruis dat u zult sterven voor de wereld. Dan zult u zeggen: 'Ik ben met Christus gekruisigd, en toch leef ik; echter, niet ik, maar Christus leeft in mij. En het leven dat ik nu in het vlees leef, leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad, en Zichzelf voor mij heeft overgegeven.'

Amen.

